

Το θείον όνομα

Αυτό που ο Μπάμπα συμβουλεύει σχετικά με την απομάκρυνση της ψευδαισθήσης από το νου και την καρδιά μας μπορεί να μας εκπλήξει, γιατί ηχεί τόσο απλό, αλλά παρ' όλα αυτά είναι καθολικά αποτελεσματικό. Ο Σρι Σάτυα Σάι, σε ηλικία 14 ετών, είπε στα μέλη της οικογένειάς του ότι η ζωή του μέσα στην οικογένειά του είχε τελειώσει και ότι έκτοτε θα απασχολείτο εξολοκλήρου με το έργο για το οποίο είχε έλθει. Στην πρώτη διδασκαλία του διεκήρυξε: «Ω εσείς αναζητητές! Λατρέψτε τα πόδια του διδασκάλου με όλο τον νου σας. Έτσι θα μπορέσετε να διασχίσετε τον ωκεανό της θλίψης και της χαράς, της γέννησης και του θανάτου». Το νόημα των λόγων του αυτών είναι ότι εάν υιοθετήσουμε την πρακτική της επανάληψης, με αγάπη, εκείνου του ονόματος του Θεού που είναι περισσότερο αγαπητό σ' εμάς, ενώ συγχρόνως οραματιζόμαστε με αγάπη την ιδιαίτερη μορφή που φέρει αυτό το θείον όνομα, η πρακτική αυτή από μόνη της είναι αρκετή να καθαρίσει το νου και την καρδιά μας από τις ακαθαρσίες, ώστε να πραγματώσουμε πλήρως την αλήθεια του εσώτερου εαυτού μας.

Αυτή η άσκηση της επανάληψης του θείου ονόματος δίνει χαρά εξαρχής. Η χαρά συνεχίζεται με την άσκηση και η αποκορύφωσή της είναι η απελευθέρωση – η πραγμάτωση του Θεού. Η πρακτική είναι απλή, δε χρειάζεται περαιτέρω εξήγηση και ο Μπάμπα μας λέει ότι το αποτέλεσμά της είναι σίγουρο. Επειδή όμως ο νους μας είναι εθισμένος σ' εξηγήσεις, γι' αυτό δίνεται η

ακόλουθη εξήγηση: Η σημασία της επανάληψης του θεϊκού ονόματος, που συνιστά αυτήν την πνευματική άσκηση, είναι ότι μ' αυτόν τον τρόπο διατηρούμε τον εαυτό μας μέσα στη θεϊκή παρουσία του Κυρίου, μέσα στην άμεση παρουσία Του, όπου τίποτα το κακό δεν μπορεί να επιβιώσει. Τάσεις που ξεπηδούν από την πλάνη και τις επιθυμίες, αναπτύσσονται και συντηρούνται μέσα στην άγνοια και δεν μπορούν να επιζήσουν και να αναπτυχθούν μέσα στο άσπιλο, πάναγνο φως της θεότητας. Οι κακές τάσεις μοιάζουν με μία εξαγριωμένη και παμφάγα φωτιά, η οποία σβήνει χωρίς αγώνα, όταν παύσει να τροφοδοτείται πλέον με καύσιμο υλικό.

Προκειμένου να έχει αποτέλεσμα η άσκηση της επανάληψης του θεϊκού ονόματος, πρέπει ν' αρχίσει και να συνεχιστεί. Προκειμένου να επεξηγήσει την ανάγκη ν' αρχίσει κανείς και να συνέχισι αδιάλειπτα αυτή την άσκηση, ο Μπάμπα διηγείται την ακόλουθη ιστορία: «Κατά το σούρουπο, ένας ταξιδιώτης έφθασε σ' ένα μεγάλο δάσος, το οποίο έπρεπε να το διασχίσει χωρίς καθυστέρηση. Μαζί του είχε μόνον ένα μικρό φανάρι, του οποίου η λάμψη δεν ξεπερνούσε την ακτίνα του ενός μέτρου. Αλλά το δάσος ήταν πυκνό, σκοτεινό και απειλητικό με κρυφούς κινδύνους. Ο ταξιδιώτης φοβισμένος και απελπισμένος, κάθισε κάτω, στη βάση ενός δένδρου και άρχισε να κλαίει. Σύντομα, μια παρέα από ταξιδιώτες φάνηκε να έρχεται από το βάθος του δάσους και βλέποντας αυτόν τον άνθρωπο να κλαίει, σταμάτησε και τον ρώτησε ποιο ήταν το πρόβλημά του. Αφού τον άκουσαν, του είπαν: «Κύριε, ένα φανάρι, το οποίο ρίχνει φως ακόμη και μισό μέτρο μπροστά σου επαρκεί για να διασχίσεις αυτό το σκοτεινό δάσος. Πρέπει όμως να σηκωθείς, να κουβαλήσεις το φως σου και να προχωρήσεις προς τα εμπρός». Το μεγάλο δάσος είναι η σκοτεινή και άγνωστη πορεία της ζωής μας και το φανάρι είναι το oligosύλλαβο όνομα του Θεού. Αλλά επαναλαμβάνοντας αυτό το μικρό αλλά παντοδύναμο όνομα και προχωρώντας προς τα εμπρός, μπορούμε να περάσουμε με ασφάλεια

μέσα από το πυκνό δάσος της ζωής».

Ο Μπάμπα μας λέει ότι το όνομα και η μορφή του Θεού δεν είναι δυνατόν να διαχωριστούν και ότι όταν στον Θεόν αποδίδεται μία μορφή, η μορφή αυτή πάντα συνοδεύεται από το όνομα του Κυρίου. Και αντιστρόφως, όπου επαναλαμβάνεται το όνομα του Θεού, το όνομά Του συνοδεύεται από τη μορφή Του. Το όνομα και η μορφή από κοινού είναι ο Θεός, εκδηλωμένος σε πλήρες φως, δόξα και θεϊκή δύναμη. Έτσι, επαναλαμβάνοντας το όνομά Του με αγάπη, ο Θεός, ο Οποίος είναι αγάπη, ανταποκρίνεται. Τον καλούμε κι έρχεται σ' εμάς, πλήρης ευδαιμονίας και αγάπης, επιζητώντας να περπατήσει μαζί μας και να είναι ο θεϊκός σύντροφός μας. Εκτός από την επανάληψη του ονόματός Του, με το να οραματιζόμαστε ταυτοχρόνως τη θεϊκή μορφή που λατρεύουμε, δημιουργούμε μια πρόσθετη ευκαιρία για ένα ξεχειλίσμα αφοσίωσης προς τον ύψιστο.

Ο Θεός είναι αγνό, άσπιλο φως. Έτσι λατρεύτηκε και βιώθηκε μέσα στους αιώνες. Εάν εμείς ζήσουμε τις ημέρες μας μέσα σ' αυτό το αγνό θεϊκό φως, δε θα μπορέσουμε να διατηρήσουμε τις κακές τάσεις μας, ακόμη κι αν επιθυμούσαμε να το κάνουμε. Οι κακές τάσεις είναι σαν τα λουλούδια που μεγαλώνουν μέσα στο σκοτάδι - δεν μπορούν να επιζήσουν στο αγνό φως του Κυρίου. Θα μαραθύν και θα εξαφανιστούν. Οι καλές τάσεις μας δε μας δημιουργούν πρόβλημα, γιατί, παρουσία του Κυρίου, δεν μπορούν να αναπτυχθούν σε ένα μεγάλο «εγώ».

Μαζί με τις τάσεις μας, το «εγώ», που συνίσταται απ' αυτές τις τάσεις μας, θα ταπεινωθεί κι αυτό τελικά στα πόδια του Κυρίου. Τότε η καρδιά μας, τελείως εξαγνισμένη, θα είναι έτοιμη να πραγματώσει την αλήθεια της, την εγγενή ενότητά της με τον Θεό. Φαίνεται εκπληκτικό στον πολύπλοκο νου μας, πως μία τόσο απλή άσκηση είναι δυνατόν να εξαγνίσει τη ζωή μας και να προετοιμάσει την καρδιά και το νου μας για τη φώτιση κι εμάς για απελευθέρωση από τον παγιδευτικό ιστό των ζευγών των αντιθέτων, (δηλαδή από τις αρέσκειες και τις απαρέσκειές μας),

δηλαδή να μας κάνει κατάλληλους να συγχωνευθούμε ολοκληρωτικά με την αιώνια, αδιαφοροποίητη θεότητα. Ο Μπάμπα μας διαβεβαιώνει ότι αυτή ακριβώς είναι η εγγενής δύναμη της πνευματικής άσκησης της επανάληψης του θεϊκού ονόματος.

Η άσκηση της επανάληψης του θεϊκού ονόματος με ταυτόχρονο οραματισμό της θεϊκής μορφής ήταν γνωστή την πρώτη περίοδο της χριστιανικής εποχής. Ο Μπάμπα έχει πει ότι ο Ιησούς συμβούλευε τους πιστούς του να υιοθετήσουν αυτή την άσκηση. Μερικά χρόνια μετά το θάνατο του Ιησού, δινόταν στους χριστιανούς μυστικιστές από τους διδασκάλους τους η εξής συμβουλή: «Συγκεντρώστε το νου σας, αναγκάστε τον να εισδύσει στην καρδιά με την αναπνοή και κρατήστε τον εκεί. Μην τον αφήνετε όμως αδρανή, αλλά παραδώστε τον στην προσευχή: «Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, Υιέ Θεού, ελέησόν με». Μετέπειτα, ο Χριστιανός μυστικιστής - είτε κατά την παραμονή του στο μοναστήρι είτε κατά την περιπλάνησή του - οραματιζόταν συνεχώς τη μορφή του Ιησού και επαναλάμβανε τ' όνομα του Κυρίου, εμποτιζοντάς το με την αγάπη του για τον Ιησού.

Η υπέρτατη αξία του θείου ονόματος ήταν επίσης γνωστή στους μαθητές του Μωάμεθ. Όταν ρωτήθηκε από έναν πιστό: «Τι πρέπει να κάνει κανείς αν η καρδιά είναι τυφλή;» ο Μωάμεθ απάντησε: «Για το κάθε τι υπάρχει ένα γυαλιστικό που απομακρύνει τη σκουριά και το γυαλιστικό της καρδιάς είναι η ενθύμηση του Θεού».

Για μερικούς από μας, η πρακτική της επανάληψης του θεϊκού ονόματος μπορεί να φαίνεται λίγο στεγνή στην αρχή. Αλλά αυτό είναι αναπόφευκτο, σε περίπτωση που η ίδια η καρδιά είναι λίγο στεγνή. Μη δίνετε σημασία σ' αυτό. Συνεχίστε την άσκηση και πολύ γρήγορα η αγάπη θα αναβλύσει και θα αρχίσει να συνοδεύει το ιερό όνομα.

Ίσως να γεννηθεί η αμφιβολία: «Πώς μπορώ να επαναλάβω το όνομα του Θεού και να φέρνω στο νου μου την εικόνα της μορφής Του, όταν είμαι απασχολημένος με κάποια εργα-

σία; Αυτό θα προκαλέσει απροσεξία στη δουλειά μου κι αυτό δεν είναι επιθυμητό». Προκειμένου να εξηγήσει αυτό το σημείο, ο Μπάμπα διηγείται την ακόλουθη ιστορία: Κάποιος βασιλιάς είχε επωμιστεί το βαρύ φορτίο της διεκπεραίωσης των υποθέσεων του κράτους και δεν μπορούσε να βρει έναν ικανό υπουργό. Στράφηκε προς τον Θεό και προσευχήθηκε να τον βοηθήσει. Ο Θεός εμφανίστηκε και τον ρώτησε: «Τι θέλεις;». Ο βασιλιάς εξήγησε ότι είχε απόλυτη ανάγκη από έναν καλό υπηρέτη, γιατί ήδη το βασίλειό του ξέφευγε από τον έλεγχό του. Ο Θεός ικανοποίησε την επιθυμία του βασιλιά, αλλά τον προειδοποίησε: «Ο υπηρέτης θα είναι πολύ ικανός, αλλά εάν αποτύχεις να τον έχεις συνεχώς απασχολημένο, θα στραφεί εναντίον σου και θα σε καταστρέψει». Ο βασιλιάς δεν έδωσε ιδιαίτερη βαρύτητα σ' αυτήν την προειδοποίηση. Εντούτοις, ο υπηρέτης είχε απεριόριστη ενέργεια και νοημοσύνη και μια μέρα ο βασιλιάς διαπίστωσε με έκπληξη ότι η δουλειά που είχε αναθέσει στον υπηρέτη του είχε σχεδόν τελειώσει. Τότε θυμήθηκε την προειδοποίηση του Θεού και πανικόβλητος στράφηκε πάλι προς τον Θεό και προσευχήθηκε. Ο Θεός εμφανίστηκε ξανά και του είπε: «Λοιπόν, τι θέλεις τώρα;». Ο βασιλιάς Του εξήγησε το πρόβλημά του και ο Θεός, μέσα στην ευσπλαχνία Του, τον συμβούλευσε, «Θα σε σώσω. Κάνε το εξής: Δώσε εντολή στον υπηρέτη να κτίσει έναν τοίχο είκοσι πόδια ψηλόν. Όταν δεν θα έχει κάποια δουλειά να διεκπεραιώσει, βάλε τον ν' ανεβοκατεβαίνει τον τοίχο μέχρι που να βρεις μια νέα δουλειά γι' αυτόν». Ο υπηρέτης είναι ο νους. Ο τοίχος είναι το όνομα του Θεού. Όταν ο νους είναι αδρανής, βάλτε τον να δουλέψει, επαναλαμβάνοντας το ιερό όνομα του Θεού, γιατί εάν μείνει ο νους αδρανής, τότε σίγουρα θα σας «καταστρέψει». Όταν πρέπει να κάνουμε κάποια δουλειά, τότε απευθυνόμαστε στον Μπάμπα και του λέμε: «Κύριε, αφιερώνω αυτήν την εργασία σ' Εσένα». Στη συνέχεια προχωράμε, δίνοντας την πλήρη προσοχή μας στη δουλειά μας. Ο Μπάμπα μας διαβεβαιώνει ότι κάθε εργασία,

η οποία είναι αφιερωμένη στο όνομά του, ισοδυναμεί με την επανάλληψη του θείκου ονόματος. Όταν θα έχει ολοκληρωθεί η δουλειά, τότε ο νους μπορεί να επιστρέψει αμέσως στην επανάλληψη του ιερού ονόματος.

Μπορεί να προκύψει όμως η εξής ερώτηση: «Ποιο όνομα και ποια μορφή του Θεού θα πρέπει να χρησιμοποιήσω;». Επειδή ο Θεός είναι ένας και αδιαίρετος, αν και εκφράζεται με ποικιλία ονομάτων και μορφών στο νου των ανθρώπων, εκδηλώνεται πλήρως με οποιοδήποτε όνομα και μορφή Του αποδίδουμε. Η υπόδειξη του Μπάμπα εν προκειμένω είναι: *«Πάρτε το όνομα και τη μορφή του Θεού που αγαπάτε περισσότερο»*. Στην περίπτωση που στον πιστό δεν αρέσει κανένα από τα ιστορικά ονόματα και τις ιστορικές μορφές του Θεού, είναι δυνατόν να επιλέξει το όνομα και τη μορφή του Μπάμπα. Σ' αυτήν την περίπτωση, το θείο όνομα, το οποίο μπορεί να χρησιμοποιηθεί είναι: «Ομ Σάι Ραμ» ή «Ομ Σρι Σάι Ραμ».

Οποιοδήποτε όνομα του Θεού κι αν επιλεγεί, ο Μπάμπα προτείνει να δημιουργηθεί νοερά από τον ίδιο τον πιστό, η μορφή που θα το συνοδεύει. Το όνομα του Ιησού, παραδειγματος χάριν, συνοδεύεται καλύτερα από το νου που έχει σχεδιάσει νοερά τη δική του μορφή του Χριστού, και δεν έχει νοητικά αναπλάσει μια μορφή παρμένη από κάποιαν εικόνα ή κάποιο άγαλμα του Ιησού. Ο Μπάμπα μας λέει ότι, *«Όταν ο νους δημιουργεί τη μορφή του Θεού, τότε ο νους ο ίδιος γίνεται αυτή η μορφή και ο Θεός ο Ίδιος, θα πληρώσει τη μορφή αυτή του εαυτού Του με τη θεότητά Του (τη θεϊκήν ενέργειά Του)»*. Ο Μπάμπα μας πληροφορεί ότι αυτή η εποχή που διανύουμε ονομάζεται εποχή Κάλι (Κάλι Γιούγκα) και θεωρείται ότι είναι ιδιαίτερα υλιστική και πνευματικά εκφυλισμένη. Στην πραγματικότητα, όμως, είναι η καλύτερη από όλες τις εποχές για τους πιστούς του Θεού. Έχουμε, άλλωστε, τη διαβεβαίωση του Μπάμπα ότι κατά τη διάρκεια αυτής της εποχής Κάλι, οποιοδήποτε άτομο συγκεντρώνει τη θέληση και την ενέργειά

του εστιάζοντας την προσοχή του στο θεϊκό όνομα και στη θεϊκή μορφή, είναι σε θέση να διαπεράσει το πέπλο της άγνοιας το οποίο κρύβει τη θεότητα και να κερδίσει την απελευθέρωση, δηλαδή να βιώσει την πραγμάτωση της δικής του υπέρτατης αλήθειας, να επιτύχει την αυτοπραγμάτωση.

